

pisane, Slovence slediti, katerih jezika in navad clo nič ne pozná, takó de še današnjim Slovincam po pet ali še več razločnih jezikov perpisuje, kakor de bi bil, če od južno slavenskiga nič ne rečem, med ribniškim in drugim dolenskim, med pivškim in vipavskim, med gorenskim ino koroškim, med štajarskim, istrijanskim in goriškim tak razloček, kot med angležkim, francozkim, nemškim in turškim! Take zmote sim že bral, in tudi sam na svoje ušesa slišal. Od tacih ljudi si ni resnične dogodovščine upati, kakó se je naš narod semkaj naselil.

Naš narod se ni, kakor so nekteri takó blédli, več sto let po Kristusovim rojstvu v te kraje vrinil, kakiga družiga naroda nadležvat, ali ga preganjat; ampak se je po božji volji, po kateri je vsa zemlja odločena, de jo ljudje napolnijo, ob silno silno starih časih v te dežele naselil, jih obdelovat in si še drugači pošteno živež služiti. V teh deželah ni pred noben narod stanoval. Rajnki gosp. Vodnik, Bog mu daj dobro, je djal:

Od perviga tukaj
Stanuje moj rod,
Če vé kdo za druž'ga,
Naj reče od kod?

Kdor bi terdil, de se je naš rod sem vrinil, kaciga družiga preganjat, naj pové, kdo je pred teh deželá gospodar bil? Res de se za terdno ne vé, kdaj ravno se je naš narod sem preselil; res de so učeni v ti reči raznih misel, vender taki, ki so od tih reči lahko kaj vedili, niso nikjer zapisaniga puftili, de bi bil popred kak drugi narod tú, kjer smo mi zdej; nasproti li perpovedujejo, de je bil naš narod prvi tukej, in de ni nobeniga družiga preganjal.

Kdaj in od kod je naš narod prvič sem prišel? Sim vže rekel, de se to ne more do čistiga vediti; ni bilo včeraj. Gerški in rimski pisavci (se vé, de tú li od nekajno-greških in rimskih pisavcov govorim) niso časov in krajev, kodar je naš narod hodil, razločno popisali, in dostokrat se ne vé, kje in kadaj se je kaj godilo. Tudi imena našiga ljudstva so takó kvarili, de se komaj ali pa večkrat še ne vé, de naše ljudi imneujejo. Kolikor se more iz njih zvediti, je naš narod prišel iz Male Azije ali iz jutrovih dežel, čez dandanašnjo Turčijo. Nekteri pravijo, de je bil Ister tisti mož, ki je narpervi pred kakimi 3500 leti od Tracije, čez potok Marico proti našim deželam do Istra, to je, de dandanašnje Dunave šel in ji tudi ime Ister dal. Njegov oče je bil vže v Tracii, to je, v tisti deželi, kjer je današnji dan Carigrad, Štambul ali Konštantinopolj, Slovence naselil sem gori do reke, katero so po njem Eber imenovali, in kateri se zdej Marica pravi. Ister je bil za njim v posest vzel vse, koder so zdaj turški Slovani, in pa Dalmacijo, kar je vse na desni Dunave.

(Dalje sledi.)

Ogenj v Petročah.

Prepozno sicer pridem s to žalostno novico, pa le zató, de bolj do čistiga dopovém, kar bo mnogim koristno, vsim pa prijetno od okolišin tega ognja zvediti. V Petrovče se shajajo vsako leto o Marijnih praznikih romarji koj iz vsih slovenskih krajev. Maliga serpana drugi, velikiga serpana petnajsti dan, in pa praznik sladkiga imena Marije Device, lepa prostorna cerkev ne more ljudi obseči, ki se stečejo. Clo Njih Veličastvo našiga svitliga Cesarja je ljuba pobožnost poslednji dan velikiga serpana 1844 v to cerkev perpeljala. Krog cerkve leži Petrovska vés — čedno selo — le preslabo je še bila pred ognjem okovarjena. Le tam pa tam je ceglata streha izmed podstrešja, s škopo pokritiga, ko samica moléla. Kar se vzdigne 7. dan velikiga travna tega leta

ne dolgo po polnoči strašno hud ogenj, in divjá od hiše do hiše. Popré ko se je dan storil, je štirnajst pohištév veči del pepél bilo, desetim kmetam ni veliko družiga ostalo, ko beraška palica, clo živine je veliko zgorelo. — To so žalostne okoljne, kje so prijetne? vprašaj. Tú le. Štirje izmed 14. pogorelcov so bili v družbi sv. Florijana. Veselo so že polovico zavarvaniga denarja prejéli, in drugo bodo prejéli, kakor hitro svoje pohištva po postavi popravijo. To je prva veséla okoljna. Druga je ta, de nobena hiša ni pogorela, ki je bila s ceglam pokrita. Take hiše stojijo zdaj clo nič poškodovane med groznimi grobljami. Tretja, de se zopet skaže znana in hvaljena miloserčnost Slovincov. Od vsih strani se žito vozi in denarji pobirajo za uboge pogorelce. Čerteta, de deset siromakov zdaj živo spozná korist asekurancije zoper ogenj, in de so vsi od kraja sklenili, svoje pohištva zavarvati, kakor hitro si jih bodo po dobroti svojih bratov zopet postavili. Pa nar prijetniši je peta tih okolišin. Eden tih pogorelcov, za vse drugo moder in pošten mož (eniga svojih sinov je v duhovski stan spravil) ni bil pregovoriti, de bi bil svoje pohištvo zavarval. Mislil je, kakor jih še veliko kmetov nespametno misli, de zoper ogenj družiga ni potreba, ko pridno priporočevanje svetimu Florijanu, in zvesto česenje tega svetnika. Sin duhovnik, očeta ne žaliti, jenja ga zastran tega podnaukovati, pa gré h komisijonarju, in vse poslopje očetovo s svojimi denarji zavarva. Očetu eno poslopje zgori; — solze pa mu stopijo v oči, ko zvé, kakó sosebno lepó de je pobožni mašnik čerteto božjo zapoved dopolnil!

Drugo pot bom bravcam Novic povedal nekaj od napčniga častenja sv. Florijana.

Dopis iz Celja.

K veselju cele domovine izvoljeni milostljivi knez in škof, gosp. Anton Slomšek so 15. dan tega mesca Celjsko mesto zapustili in se v Saleburg podali, kjer jih bodo veliki knezo-škof in kardinal za škofa posvetili.

J. Š.

Urno, kaj je noviga?

(V Kini so našli zeliše), ktero ima čudno moč, človeško življenje podaljšati; to zeliše imenujejo Jensen. Neki misijonar v Mančureji in Koreasi, gosp. vikári Veroles je od tod na znanje dal, de so nekake zerna tega zeliša v stani, že na pol mertviga človeka zopet oživiti in mu življenje za več mescov podaljšati. Kineški cesar pa se je tega zeliša sam polastil in ga grozno drago prodaja, funt po 500 frankov. Imenovani misijonar je obljubil, če mu bo moč, nekaj semena v Evropo poslati, de bi ga tudi Evropejci vsejali. — Kdor pozná natoro mnogih bolezin, ki človeka v grob spravijo, bo javalne verjel, kar Kitajci od Jensenena pripovedujejo!

Žitni kup. (Srednja cena).	V Ljubljani		V Krajnju	
	20. Rožniga cveta.		15. Rožniga cveta.	
	gold.	kr.	gold.	kr.
1 mernik Pšenice domače	1	58	2	6
1 » » banaške	2	6	2	8
1 » Turšice	1	10	1	10
1 » Soršice	—	—	1	39
1 » Rēži	1	27	1	36
1 » Ječmena	1	—	1	15
1 » Prosa	1	8	1	16
1 » Ajde	1	3	1	7
1 » Ovsá	—	50	—	54